

Brethren of Purity

Saf Kardeşler

Bu başlık hedef kitlemi, olan ve olası okurlarımın ve okuduklarımın, yazdıklarımın kimliğini tanımlar. Ancak kalpten gelen bir açıklıktan sonra dilsel bir zeminde hakikati sorgulayabilir, mantıksal sorgulamaları hazmettikçe kalbimizi özgürlüğe açabiliriz. Sokrates, Sühreverdi, Bruno ve daha pek çoğu hakikate sadık

oldukları için yalnız kalmayı, hastalanmayı, yavaş veya doğrudan intihar etmeyi, işkenceyi ve öldürülmeyi kabul ettiler. Tektiler ve dünyaya karşı yapayalnız durdular. Günümüzde hala pek çok insan dünyanın kötücül, denetlenemez egemenliği ve sahtekar iktidarlar karşısında aynı şekilde yok olmaktadır. İnsanlığın kıymetlileri olan bu kişiler en naif, en saf duygularla, karşılıksız kalmış sevgilerinin titrek mum ışığını kendi içlerinde koruyabilmek için direnmekte ve hala yalnızlığı, yokoluşu seçmektedirler. En yakınımızdakilerden en uzaktakilere kadar, birbirini hiç tanımayan ve belki bizlerin de teşhis etmediğimiz bu insanlar “akıl ilke koyuculuğuyla ve insanlık onuruyla çeliştiği durumlarda günlük gerçeklikten, hazdan, gururdan, sağlıktan, en sonunda da yaşamdan uzaklaşmak” diye tanımlanabilecek ortak bir özelliğe sahiptirler. Şankarlar, Kemolar, Ekinler gibi, hep böyle gidenlerimizin arkasından öldük, kalanların varlığıyla da hep yeniden doğduk. Onlar kendilerini saflıkla niteleyemezler. Ne kendilerinin ne de başkalarının safında olamayacak kadar saflaşmış, arınmışlardır; hak yemez, kalp kırmazlar; her anlarında her duygu ve insanlık durumunu bir bütün olarak taşırlar; iyilik ile kötülük, ölüm ile doğum, yenilgi ile zafer, buz ile alev, eril ile dişil kaynaşmıştır ve duyguları her tür dengesizliği kutlamaya veya reddetmeye hazır bir denge halindedir. Masummuş gibi başkalarının benliklerine safça alet olmamak için uzak, sorumluymuş gibi başkalarının evrenselleşebilme çabalarını hoşgörüle cesaretlendirmek için yakındırlar, yaşam felsefeleri tembellik ve safsata değil kesintisiz emektir. Hem her olasılığa açıktırlar hem de hiçlikte kaybolmanın şairane sarhoşluğu üzerlerindedir.

10'uncu yüzyılda, Basra'da, iyiliği kimseye bırakmayan siyasal kötülüğün pashı kılıcı karşısında gizlenirken matematik ve felsefe çalışan bir gurup gizemli hakikat yolcusuna verilen addır “Saf Kardeşler” (İhvan-ı Safâ). Oysa Saf Kardeşlerin karşı safında iyiliği kimseye bırakmayan, çok bilmiş çirkin insanlar vardı. Bu kötü bilinçler popüler tarihsel gerçekliğe duyarlı, toplumsal zekaları yüksek olmalarına karşın, kendilerinin de tarihe karşı tarihsel bir gerçek varlık olmalarının sorumluluğunu alamayacak kadar sahtekar ve fırsatçılardı. Onlar tarihüstü olanın mantığını göremeyecek kadar akıl ve bilgi yoksunu ve masumiyetle alay edecek kadar vicdansızdı. İyinin ve kötünün savaşı yüz yıllar önce de tıpkı bugünkü gibi sıcaktı. Oysa güncel, tarihsel olan ancak iyi-kötünün ötesinde gizemli tarihüstü olanla karşı diyalektik ilişkisindeki Logos sayesinde bilinebilir. Ancak Logos'u bilenler kendilerini ve hadlerini bilirler. Örneğin Türkiye'deki akademi, medya ve siyaset arenası dışında kalmış, bozulmadan varlığını sürdüren, piyasayı işgal edenlerden çok daha nitelikli ve çok daha kalabalık bir nüfus vardır. Dünyanın neresinde, hangi renk veya kökten olursa olsun, insanlık sevgisiyle bütün insanlığı kuşatan ve hakikate koşulsuz sadık kalan bu birbirinden habersiz, yalnız yolcuların yalnızlıklarında yalnız olmadıklarını, aksine tarihin en onurlu, hakikatte var olabilmış, kendilerinden

bile gizli, gerçek bir topluluk olduğunu anlatmak için seçtim “Saf Kardeşler” ünvanını. Neden sustuğumu insanlara anlatamadığım ve anlatamayacağım şey, işte bu, yaşamımı oluşturan toplumsal çevrem, çalışma arkadaşlarım ve sohbet ettiğim dostlarımın neredeyse hepsinin bu şahsen tanışmadığım insanlardan oluştuğu ve insanların ancak bu dünyaya girdikçe aslında kendileri ve benimle hakiki bir iletişim kurabilecekleridir. Merak edenler beni görebilmek için önce aynada kendilerine bakmalıdırlar. Kendini göremeyen, hiç bana bakmasın, kendini görebildiğinde zaten arayacağı bir ben de kalmayacak! Varoluşumuzun saflıktan geriye kalan görünüşü, sadece körlemesine benliğini tatmin eden psikolojik bir tarih çöplüğü ve biyolojik bir gübreden ibarettir. Saf Kardeşler’in tarih boyunca gerçekten var olan, gerçek dışı ve gerçek, kayıp bir topluluk olduğunu somutlaştırmak için onların amblemi olmak üzere renklendirdiğim ve altına Japonca mührümü bastığım resimde içimizdeki saflık ile arzular arasındaki erdem savaşını, Gök ile Yer arasındaki diyalektik gibi anlıyor ve Anka Kuşu ile Ejderhanın savaşı ile simgeleştiriyorum. Karanlık insanlar tarafından her türlü karalamaya maruz kalan, çarpıtılan hatta naif ve saf olmakla suçlanan bu insanların temel erdemidir aslında naif olmaları. Herakleitos’un da belirttiği gibi naiflik bilgeliğin işaretidir. Uygarlığın olgunluğu çocuklara yakışır olmasındadır. Benliklerinden arınma ve safi kendi olma yolunda çabalayanlar ve onları destekleyenler, tek eleme kalp kırmak ve kalbi kırılmak olan bu topluluğun sahte iyilere karşı güçlendirilmesi için bu simgenin kullanılması yolu ile somutlaşmalarını, bir aracı olarak, kadın-erkek, her renk ve kılıktan kendilerinin aslında, sanılanın aksine, ne kadar çok ve ne kadar var olduklarını görmelerini ümit ediyorum.

“BAŞKALDIRIYORUM, O HALDE İNSANIM”:

Aya öfkelenmişim ben, işte böyle kapkaranlık bir gece olmuşum.
Padişaha kızmışım, çırılçıplak bir yoksul olmuşum.

Güzeller sultanı gel demiş, evine çağırmış beni.
Ben bir yolunu bulmuşum, yola baş kaldırmışım.

Sevgilim baş çeker, naz ederse, gamlara atar, kararsız korsa beni,
bir kez olsun ah demem, inad için. “Ah”a da kızmışım ben.

Bir bakarsın altınla aldatırlar beni o. Bir bakarsın şanla şerefle aldatırlar beni.
Oysa altın falan istemiş değilim ondan, şanla şerefle hele çoktan boş vermişim.

Ben bir demirim, mıknaatıstan kaçıyorum.
Bir saman çöpüyüm ben, mıknaatıslara yan çizmişim.

Ben öyle bir zerreyim ki, bütün âleme isyan etmişim.
Havaya, toprağa isyan etmişim, Ateşe, suya isyan etmişim.
Altı yöne isyan etmişim. Beş duyuya isyan etmişim.

Beş, altı dediğin de neymiş ki senin..
Ben öyle bir zerreyim ki, bir olan Allah'a isyan etmişim.

Sen bu söze dayanamazsın, çünkü suyun dışındasın..
Şems'e benzediği için ben, güneşe bile isyan etmişim.

(...)

Bir deniz kesilen gözlerimin kıyısında
bir aşk ovasını görmüştün hani;
sarfan dallarıyla, ağustos gülleriyle sarmaşdolaş.
Bunu unutma, hatırla ama. (...)

Ey Tebrizli Şems,
dinim aşktır benim, senin yüzünü gördüm görelî,
benim dinim senin yüzünde övünür, ey sevgili.
Bunu unutma, hatırla ama.

Cealeddin-i Rumi, *DEFTER-İ KEBİR*